

[Krag.]

Opmærksomhed henvendt paa, at vi lever her i Landet under to forskellige Pristal, og at der, da det jo er umuligt at løfte det ene, maa gøres en Indsats for at nedbringe det andet? Det er det, som jeg har ment, da jeg i en Artikel for nogen Tid siden skrev, at Opgaven, som foreligger, kan Erhvervslivet i Virkeligheden kun selv løse. Vi ser jo, hvorledes disse to forskellige Pristal finder Udtryk i en Mangel paa Tilpasning til Købeevnen af Prisen paa alle saadanne Varer, som forudsætter en stor Arbejdsindsats, at Vareprisen er faldet for mangfoldige Varers Vedkommende ned til Førkrigsprisen og derunder, men at ikke desmindre Prisen paa de færdige Varer, naar Arbejdsindsatsen er gjort, ligger oppe i en Højde, som skaber det andet Pristal og dets uhyre Misforhold til det, som er bestemt ved Prisen paa vore Eksportvarer. Med andre Ord, dette viser klart, at Arbejdsindsatsen er for dyr. Det er ikke nok i denne Forbindelse, saaledes som Regeringen har gjort det, at hæfte sig ved Detailprisen. Det er ikke nok, selv om det maaske kan være værdifuldt, at søge at værne Forbrugerne mod Aftalers Indflydelse paa Detailprisen, den færdige Vares Pris. Det er ikke nok, naar man lader hele Produktionsprisen og dens forskellige Faktorer gaa Ram forbi. Nu talte det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen om de Forhandlinger, der som Følge af de opsagte Overenskomster skal etableres nu fra 1. Februar og fremefter, og det ærede Medlem udtalte Haab om, at det maatte gaa i Aar, som det gik i Fjor, at der bliver Fred her til Lands, saa at der ikke gennem Arbejdsstrid bliver tilintetgjort, hvad der ikke er ødelagt gennem Krisen. Deri er jeg særdeles enig med det ærede Medlem; men jeg nødes til at tilføje, at den Fred, som betyder Stilstand, som betyder Visnen, som betyder Konkurrenceudygtighed, som betyder manglende Tilpasning til Købeevnen her i Landet, Opretholdelse af de to forskellige Pristal, den Fred er til syvende og sidst af meget ringe Værdi. Men hele dette meget store Spørgsmaal bliver der jo — selvfølgelig ogsaa for den højtærede Regering — Lejlighed til at beskæftige sig med, naar nu fra Februar den store Masse af Overenskomster udløber. Jeg vil da sige til den højtærede Regering: Lad os snarest faa en Redegørelse for den Indflydelse, som Kapitalens og ikke mindst Arbejdets Krav til Produktionsudbyttet øver paa Produktionsprisen. Det er en overordentlig be-

tydningsfuld Undersøgelse, som vi savner, og af hvis Resultater der maaske kan vindes Klarhed over hele dette meget store Problem. Blandt andet vilde vi derigennem kunne faa Rede paa den Betydning, det vilde have, om Regeringen vilde interessere sig for, at den kommende Tids Overenskomster tilrettelægges saaledes, at Kravet til Produktionsudbyttet sættes i et rimeligt Forhold til den Prisvirkning, dette Kravs Opfyldelse faar, og at Fordelingen mellem Produktionsfaktorerne, Kapitalen og Arbejdet, sker paa en saadan Maade, at der sker Ret og Skel til alle Sider, samtidig med at vi faar vor Produktion i Niveau med Købeevnen og hævder Konkurrenceevnen ogsaa paa de fremmede Markeder. Derfor siger jeg til den højtærede Regering, at her ligger en betydningsfuld Opgave for Regeringen og en Opgave, som en socialdemokratisk Regering, hvis den kender sin Besøgelsestid og har Forstaaelse af sit Ansvar, maaske har større Mulighed for at løse end en Regering af en hvilken som helst anden Farve.

Men saa kommer jeg til den sidste Hovedaarsag, som den højtærede Socialminister i sin Redegørelse for Situationens Aarsager fremførte. Det er Organisationernes Stivnen. Den højtærede Statsminister har mange Gange — ja, jeg bruger ikke for stærke Ord, naar jeg siger, at han mange Gange overfor mig har raset over, at jeg kunde beskyldte Organisationerne for ikke at tage Hensyn til Tidens Vilkaar, for Stivnen; det var ikke Udtryk for andet end Løntrykkeri og Had mod Arbejderne og deres Organisationer. Nu siger den højtærede Socialminister ganske det samme: Organisationernes Stivnen er en af Hovedaarsagerne til Tidens Vanskeligheder. Dermed maa vel den højtærede Socialminister mene Organisationernes Stivnen i stadig øgede Krav til Andel i Produktionsudbyttet, til Diktatur over Beskæftigelsesvilkaarene baade løn- og tidsmæssigt. Naar man erkender, hvad jeg med Glæde gør, at den højtærede Socialminister ogsaa paa dette Punkt har fuldkommen Ret, saa er da Spørgsmaalet: Kan en Situation fortsættes som den nuværende, hvor Ansvaret for de Tilstande, der saaledes skabes, for en Hoveddels Vedkommende lægges paa det Samfund, som er uden Indflydelse, eller hvis Indflydelse paa disse Forhold i alt Fald er aldeles minimal? Den højtærede Socialminister har gentagne Gange hævdet, at den overordentlig stærke Stigning af Hjælpekasse- og Fattigudgifter i de senere Aar skyldes Arbejdsløsheden, og jeg har aldrig